

איך החזרנו לארץ את מנחם היימליין ואת זיו הייפרין...

”

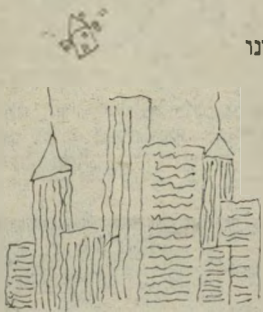
ש מקום כזה”, אמר אילן הראשון “וצארלי שלכם יכול להתנגב בכל הבירה האמריקאית והגרמנית וההולנדית והפולנית עד שניו-יורק תיחרב, וגם אז יש לו עוד הרכה מה ללמוד”.

”יש?” שאלו שלושת העריקים

(סליחה — יגאל רק הרים גבות, אבל שתק).

”יש!” אמר אילן השני, “אבל נכון שהוא עוד לא היה קיים כשעזבתם. ואם אתם רוצים לשמוע עליו, אז איקו (והוא הצביע עלי) ששורץ שם כמעט כל יום, יסביר לכם למה...”

אז לא היתה לי ברירה. חרץ מזה, בשביל להחזיר את מנחם המליין ואת זיו התפרן הביתה, אני מוכן לעשות כל-דבר. וחרץ מזה, מה שנכון, נכון. אין עוד מקום כזה בכל העולם, ואני אומר את זה עוד פעם — לטוב ולרע אין עוד מקום כזה בכל העולם.

”

כנסתי לשם יום אחד, לפני שנתיים. הייתי עצוב ועייף ומקומט ומדוכא ומלא געגועים לאהבה שלא היתה לי, לילדות האבודה, שכן היתה לי, למישהו שיקשיב לי ולמישהו אחר שאני אקשיב לו. ויחד עם זה רציתי להיות לבד ושלא יבלבלו לי את המוח ועל השולחן עלתה איזה חבית גדולה (זאת הבירה שלהם) וקערת עץ ענקית מלאה בכל מיני דברים טובים שקראו לה “סלט הקיסר”, ומלצרית אחת שלא לבשה כלום חרץ מטוניקה יפהפיה שהיה עליה ציור כחול לבן עם גל נחמד שקפץ לי בעיניים וגרם לי לחשוב שהייתי רוצה שהיא תגיש לי בבית, ואחר כך היו עוד מלצרות ומלצרים ולחם שחור חם וטרי וחמאה, שרפקו לתוכה בטעם כל מיני עשבים ותבלינים, והמקום הלך והתמלא באנשים שהרגשתי שאני מחבב אותם בלי להחליף איתם מילה, והשעות חלפו והשמש שקעה — ואין לכם כזו שקיעה בניו-יורק ואין בכל העולם — ובאו שרימפסים וקלאמרים ומיליוני אנשים הסתובבו בין הפנסים, ובא אילן המשוגע שמזמין סטייק פילה “ול-דן”, אבל הוא משוגע ואין מה לעשות איתו... ותאמין לי, זה לא בגלל האוכל, ויש להם אוכל טוב, אבל איך אני אסביר לך, לא בגלל זה באים, ואני כמו שסיפרתי לך, נכנסתי לשם יום אחד לפני שנתיים ומאז לא יצאתי...”

”א...”

השעות בניו-יורק היו עוברות כל-כך מהר, כמו השנתיים בסיפור שלך, ואם רק חצי ממה שסיפרת נכון, אז מחר אני עולה על המטוס הראשון וכולנו נפגשים שם” אמר מנחם בהתרגשות. “קבענו?” שאל אילן הראשון. “קבענו!” פסק זיו התפרן “מחר נוסעים. רק אל תשכח לתת לנו את הכתובת.”

ה

אמת היא שזיו לא תפרן, כמו שמנחם כן מליין. אבל חרץ מזה שניהם בחורים טובים, ואני לא-יודע איזה גיוק נכנס להם בראש, לעזוב אותנו ולהשתקע דוקא בניו-יורק, כשהיה להם מקום כל-כך מוצלח כמו תל-אביב. ועכשיו אני יושב איתם ועם יגאל ועם שני האילנים שבאו איתי מהארץ, וכולנו ביחד, כמו שנידברנו מזה שנים, הולכים להרוג אותה בסיפורים אל תוך הלילה, ולטבול אותה בבירה ופריכים ולראות מה יצא מכל זה, אצל “צ'ארליס”, בשנייה פינת שלושים וארבע.

”א”

יש עוד משהו שאני מתגעגע אליו בארץ המחורבנת הזו-יפתח מנחם המליין. “זה מיגרש הכדורגל של תל-נורדוי והחכרה של יום שבת כבוקר ששיחקו שם. מכל השאר כבר נשבר לי לגמרי”. צריך להודות שהוא נגע בנקודה רגישה אצל כולנו, ואני לא מתכוון דוקא לדברים שנשבר לו מהם, אלא למיגרש בתל-נורדוי, שהיינו מגיעים אליו וורודים ונקיים, בשבת כבוקר, מפוצצים במשך שעתיים את הקירות של הסכיבה ויושבים אחר כך בצל של העצים, מזיעים ומסריחים ומדברים על החיים, ולא היה דבר יותר טוב מזה.

ה

הנכון הוא שכולנו התגעגענו; גם זיו ויגאל ומנחם שעזבו, וגם אנחנו שנשארו, התגעגענו לילדות האבודה. למגרש בתל-נורדוי, ולחיים השמן, לתחנה של 63 שפעם עמדה ברחוב סירקין, ולמרסל ולראול ולנילי הראשונה ולנילי השנייה ולדורית ולנורית ולמסיבת הסיום שלפני הגיוס, ובעצם אני דוקא חושב שלהיפך, שאולי זה הדבר המשותף היחיד שנשאר לנו, ואם היה עוד משהו היתה זו הישיבה המשותפת אצל “צ'ארליס” בשנייה פינת שלושים וארבע בניו-יורק.

”

ש לו את הבירה הכי טובה באיסט, וגם לפריכים שלו אין מתחרים” אמר יגאל, וחרץ מזה הוא לא אמר יותר כלום כל הערב. “תמצא לי עוד מקום כזה, ואני חוזר לתל-אביב” אמר מנחם, בחיוך של אחד שכבר לא יחזור. וזיו תקע פריץ אחד בפה ואמר: “כשהאיש צודק, האיש צודק”.

הטיילת

הטיילת היא המסעדה שהטיילת קרויה על שמה. הרברט סמואל הזכור לטוב, 80 מול השקיעה.

במרחק של 6238 קילומטר ממנחם, זיו, יגאל וכל האבודים מניו-יורק, שיום אחד עוד יחזרו אלינו.

